Žalm 103:2-4 Davidův.
„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, vykupuje ze zkázy tvůj život, věnčí tě svým milosrdenstvím a slitováním…“

Matoušovo evangelium 18:1-6
„V tu hodinu přišli učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském. A kdo přijme jediné takové dítě ve jménu mém, přijímá mne. Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny.“

Skutky apoštolů 28:1-11
„Když jsme se zachránili, dověděli jsme se, že se ten ostrov jmenuje Malta. Domorodci se k nám zachovali neobyčejně laskavě. Zapálili hranici dříví a všechny nás k ní pozvali, protože začalo pršet a bylo zima. Když Pavel nasbíral náruč chrastí a přiložil na oheň, zakousla se mu do ruky zmije, která prchala před žárem. Jakmile domorodci uviděli, že mu visí na ruce had, říkali si mezi sebou: „Ten člověk je určitě vrah. I když se zachránil z moře, bohyně odplaty nedovolila, aby zůstal na živu.“ Ale Pavel setřásl hada do ohně a nic zlého se mu nestalo. Oni čekali, že oteče nebo že najednou padne mrtev. Když to však dlouho trvalo a viděli, že se s ním nic neděje, začali naopak říkat, že je to nějaký bůh.
Publiův otec ležel s horečkou a úplavicí. Pavel přišel k němu, pomodlil se, vložil na něj ruce a uzdravil ho. A potom začali přicházet i jiní nemocní z ostrova a Pavel je uzdravoval. Štědře nás obdarovali, a když jsme měli odjíždět, přinesli nám, co jsme potřebovali na cestu. Po třech měsících jsme vypluli na alexandrijské lodi, která přezimovala na ostrově a měla jako znak Blížence.“

Záchrana

Na začátku jsme četli Žalm 103, chvalozpěv díků a radosti. Bůh je ten, který vysvobozuje a zachraňuje. A to nejenom z nebezpečí, ale i z nemoci. Myslíme-li na Pavla a Lukáše či jejich doprovod, je to přesně to, co je z nich cítit. Vděčnost za život v Boží péči.

Pak jsme četli slova o maličkých a nepatrných. To jsou nejen děti, ale každý, kdo je tak, jak na svět přišel. Zbaven šatů, trpící lidskou a nebo přírodní katastrofou. A Pán varuje: „Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce!“ (Skutky apoštolů 18:10) Mluvíme o Maltě. Mezi léty 1947-1967 se do emigrace uchýlilo 30% obyvatel. Byli si jisti, že se na ostrově nedá žít. Ve Vallettě je pomník 310 dětí, které odjely do emigrace mezi léty 1950-1967. Přistály nakonec v Austrálii, další jsou v Kanadě a ve Spojených státech amerických.

A pak jsme četli část příběhu apoštola Pavla, který vděčně a také jako malé dítě - zbaven všeho, na čem by nám záleželo, mnohokrát blízko smrti - zase vyvázl a žije. Ztroskotal se všemi ostatními u břehu Malty. Co může ještě ztratit? Nemůže jej znepokojit zmije přisátá na jeho ruce? Přece má stát před císařem, jak mu anděl řekl (27:24). Setřásl tu zvíře, to stvoření do ohně a pokračoval dále. Nenechal se rozhodit „Huš, potvoro!“, ale bere tu zmiji jako stvoření Boží, kterým je i on sám.

Jak se na Pavla dívalo okolí? Jako na televizní seriál. Před několika dny se rozvedl náš vicepremiér a mnoho lidí začalo jeho manželství hodnotit nejapnými poznámkami a hloupými dovětky. Žel je to tradice našich předních politiků, že jejich manželství neobstojí. Potřebovali by kaplana, péči a zázemí. Tohle ale nemá nikdo soudit!

Lidé sledovali Pavla a první byl ostrý soud: „Tak jsi unikl vlnám a soudu moře a Díké - spravedlnost sama - si tě našla, osud tě nemine. Určitě jsi vrahem!“ Co ti lidé ví? - Ale soudí! A když nic, tak se obrátili tak levně, povrchně pozemsky a lacině! „A tak je to určitě Bůh, zachránil se z vln, ani had jej nedostal…“ Pavla to nerozhodí, už jednou v Ikoniu mu říkali, že je Bůh. Tam mu říkali Hermes a obětovali mu (Skutky apoštolů 14:12). Nevlezlo mu to do hlavy, věděl, kým je.

Kritizujme klidně Malťany, že byli povrchní. Platí to možná i dnes, že se Malta těžko probouzí z povrchnosti a nouze. Maltští křesťané mají před sebou ohromný úkol. Krásné chrámy z limestone, zamčené, prázdné a zašlé. A v těch, ve kterých se slouží, a při festách - Malťané ukazují povrchní náboženství soch, praporů a gest. Zlato, nádhera, ale veliká bída. Zákony až do roku 2016 těžce trestaly nemravnost a rouhání proti římské církvi (především) a proti Bohu samému. Některé paragrafy jsou zrušeny, ale nepokoušejte to! Pověrčivá zbožnost by vás mohla doběhnout! A kde jinde je tolik kapacit pro on-line sázení jako na Maltě? Kde jinde se dějí takové machinace s právem a penězi, jako tam? Před dvěma lety a něco vybuchlo auto s novinářkou. Vědělo se, který magnát to byl, ale tak dlouho se mlčelo a on si tak klidně žil na ostrově přesvědčen o svém bezpečí. nevěřil, že by jej mohli chytit. A jeden taxikář začal mluvit a magnáta chytili na jachtě, když chtěl za rozbřesku ujet z ostrova. Přesto se dostal na kauci z vězení. Kvůli kauze už rezignoval premiér a dva ministři. Cíl spravedlnosti je však daleko. Mocné peníze!

Církev je však zajímavě svěží. Arcibiskup prolamuje mlčení církve a pomáhá po boku papeže Františka v potírání zneužívání nezletilých. V jeho biskupských orgánech jsou ženy a muži půl na půl. Například biskupskou delegátkou pro evangelizaci je žena Dr. Nadia Delicata. Učí na univerzitě a pracuje na arcibiskupství. Rozepsala se ve víkendovém vydání The Sunday Times of Malta a popisuje situaci církve velmi odvážně. Mluví o tom, že „pokud se řekne, že je třeba církev znovu postavit, je třeba přijmout skutečnost, že je zničená.“ A zásadním tématem pro ni je rozlišovat mezi tradicionalismem a tradicí. Hovoří dokonce o „vyšetření křesťanského svědomí, zda přináší naději těm nejpotřebnějším.“ Dá se tušit, že plánem jejího týmu bude františkovské nové uchopení pojmu farnost jako místa skutečné duchovní péče o jednotlivce a pravdivého slavení.

I my potřebujeme probuzení. Jak málo se obracíme! Jak levně se obracíme! Jak povrchně pozorujeme a komentujeme, předjímáme Boží úradky. Jak špiclujeme ve prospěch Boží velikosti. Jak nám chybí soucit a sounáležitost s lidským příběhem. Že to dělal vězeňský průmysl, není divu. Z lidí byly kusy, jak to bylo vidět u námořníků, když chtěli utéct a u vojáků v tom, když chtěli vězně pozabíjet, aby neutekli (27:30 a 42). Jak i nás nakazilo lidské myšlení. V počítání členů a v malomyslnosti!

To, co nám pomůže bude jen to velké probuzení. Nebude to asi probuzení, o němž jsme snili - jež by naplnilo kostely. Ale bude to probuzení mysli, ve kterém se lidé chytí za hlavu, přiznají si, že lžou sami sobě a že tak lacině věří hloupostem, které někdo napovídá z obrazovky.[1] Začnou hledat poctivé vyrovnání, začnou počítat, možná budou méně demonstrovat v davu a budou více demonstrovat ve svém vlastním řemesle a postavení. Nebudou moc mluvit a budou makat. A my s nimi, my vyznavačsky a nevzrušeně - jako ten Pavel u ohně - ale s jasným úmyslem, že budeme spolupracovat s každým, kdo bude hledat pravdu a právo. Že chci nesmysl? Že se to nikdy nestane?! Že jsem opustil evangelium, když nehledám nejdřív náboženskost a jsem ochoten spolupracovat s každým, komu se začne příčit lež a podlost? Ale já se přece modlím za věci, které se nemohou stát! Modlím se za snový svět, protože jinou naději nemám. A dělám to, co jsem přijal a co umím.

Druhá část příběhu nás přivede do domu Publia - což nebylo jméno, ale spíše funkce jako třeba u nás starosta - a v tom domě stůně Publiův tatínek. Stůně úplavicí, červenou nemocí - zřejmě krvácivou horečkou či něčím, co přijde z kritických hygienických poměrů. Není divu, to je starý maltský problém. Ostrov a ani ty sousední nemají vodu, Malta je nejsušší zemí na světě - počítáno na hlavu člověka a litr vody. Malta nemá svoje zdroje, nemá prameny vody.[2] Není divu, že obyvatele tížila úplavice, červená horečka (jak říkají Kraličtí). V době ztroskotání byly bouře a déšť, kterého není na Maltě mnoho. Tak se možná vyplavily nějaké kaly. Pavel nevložil ruce na potrubí,

---

[1] Například: Ten, který je velkou měrou vinen byrokracií, je prvním z politiků, kdo přijede do Vejprt, když uhoří klientu ústavu. Mluví o hrozné byrokracii přesto, že byl léta ministrem financí a dnes premiérem. V ústavu chybí deset zaměstnanců kvůli „šetření“ a nedostatečnému ohodnocení pomáhajících profesí.

[2] Ve dvacátém století začala Malta řešit nedostatek sběrem vsakované vody. Udělali tunely kolem celého ostrova, přes čtyřicet kilometrů dlouhé a sbírají do nich vodu, která se vsakuje. Jednak je takové vody málo, ale navíc mají velký problém, protože na celém ostrově je v katastrofálním stavu kanalizace a tak dochází ke znečištění tohoto zdroje.

na akvadukt, na cisterny dešťové vody. Ale na toho nemocného. Udělal to, co mu bylo vlastní, co dostal a co mohl předat dále. Neuzdravoval, ale vkládal ruce a věřil. Však ví, co dostal za úkol. A stejně tak my, neměli bychom moc přemítat, ale sloužit tím, co jsme dostali.

Když se pak po třech měsících rekonvalescence, vlastně maltského jara, Pavel a celá posádka vojáků zvedala k odjezdu, nalodili se na alexandrijskou loď s blíženci, Castorem a Polluxem, ochránci námořníků. Pavel loď nepřekřtil, ale všichni jeli s Pavlovou důvěrou v živého Boha. A navíc, jeli obdarováni vším, co jen mohli Malťané dát. Tak, jako dnes Malťané otevřeli náruč mnoha utečencům a vytvořili prostor pro jejich částečné a nebo úplné začlenění, tak to bylo i tehdy. Jestli se tedy budeme za něco modlit, tak za to, aby:

1. V nás byla větší vděčnost za to, co jsme vzali. Za ty nejzákladnější věci života. Spolu se Žalmem chvalme Pána Boha za jeho dobrotu
2. Aby přišlo probuzení, které bude tak široké, že promění naši vlast a její smýšlení. Bude ohleduplné k maličkým - v celé šíři toho významu - od přírody až po lidi. Vždyť na maličkých Pánu Bohu záleží!
3. A nakonec se nebojme štědrosti. I kdyby nám zábranami obehnaný Hrad v Praze dával najevo, jak jsou všichni kolem nebezpeční, i kdyby vláda tvrdila, že nemůžeme pomoci lidem z táborů na řeckých ostrovech, nevěřme tomu! A nakonec ti nejpotřebnější jsou hodně blízko nás

   Amen